

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžr/126/2014
Identifikačné číslo spisu:	5014200017
Dátum vydania rozhodnutia:	11.10.2016
Meno a priezvisko:	JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:5014200017.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: S. G. E., s adresou XXXX F. Y. N. P., XXXXX C., F. Š. R., štátny občan Spojených štátov amerických, zast.: Nosko & Partners s. r. o., advokátske spoločensťo, IČO: 36 860 107, so sídlom Podjavorinskej č. 2, 811 03 Bratislava, proti žalovanému: Okresný úrad Žilina (pôv. Obvodný pozemkový úrad v Žiline) so sídlom Janka Kráľa č. 4, 010 40 Žilina, za účasti: Slovenský pozemkový fond - Regionálny odbor Dolný Kubín, so sídlom Radlinského č. 1729, Dolný Kubín, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 09. septembra 2014 č.k. 20Scud/1/2014 -79, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 09. septembra 2014 č.k. 20Scud/1/2014 -79 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Konanie na správnom orgáne

1. Rozhodnutím č. ObPÚ 2013/00277/K z 23.07.2013 (ďalej na účely rozsudku len „napadnuté rozhodnutie“ - vid' č. 36 administratívneho spisu) žalovaný ako odvolací správny orgán podľa § 58 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „Správny poriadok“) a v medziach ustanovenia § 5 ods. 4 písm. c) zákona č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch,

pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách v znení neskorších predpisov potvrdil odvolaním napadnuté rozhodnutie Obvodného pozemkového úradu v Námestove č. OPÚ-2013/00049/K z 05.04.2013 (ďalej na účely rozsudku len „prvostupňové rozhodnutie“, resp. „prvostupňový orgán“).

2. Uvedeným prvostupňovým rozhodnutím bola:

- a) žalobcovi z titulu dediča po nebohej L. B. v zmysle § 18b zákona č. 64/1997 Z.z. o užívaní pozemkov v zriadených záhradkových osadách a vyporiadaní vlastníctva k nim v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 64/1997 Z.z.“) priznaná náhrada za pozemky v obvode záhradkovej osady B., k.ú. X. V. za parc.č. XXX o výmere podielu 735 m² a parc.č. XXX o výmere podielu 313 m² vo výške 1.289,83 €, a ďalej
- b) Slovenskému pozemkovému fondu uložená povinnosť vyplatiť náhradu uvedenú vyššie na bankový účet uvedený v prvostupňovom rozhodnutí v lehote 60 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. V napadnutom rozhodnutí žalovaný zrekapituloval priebeh konania, ktoré predchádzalo stanoveniu výšky náhrady. Najmä uviedol, že výška náhrady za pozemky v záhradkovej osade B. bola v zmysle § 18b zák. č. 64/1997 Z.z. určená znaleckým posudkom č. 41/2012 vypracovaným súdnym znalcom Ing. L. Y. dňa 11.08.2012 (ďalej na účely rozsudku len „dotknutý znalec“, resp. „dotknutý posudok“), ktorý je prílohou č. 13 pripojeného administratívneho spisu.

Rozdiel pôvodnej ceny a novej ceny v dotknutom posudku činí 1.289,83 € tak, ako je uvedené v prvostupňovom rozhodnutí.

4. Proti takto stanovenej výške náhrady podal žalobca odvolanie s poukazom na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej na účely rozsudku len „ESLP“) zo dňa 27. novembra 2007 v prípade sťažnosti č. 74258/01 (Urbárska obec Trenčianske Biskupice v. Slovenská republika).

V uvedenej súvislosti žalovaný zdôraznil, že zákon č. 57/2011 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zák. č. 64/1997 Z.z. (ďalej len „zák. č. 57/2011 Z.z.“), bol prijatý v dôsledku výkonu hore uvedeného rozsudku ESLP. Účelom tejto novely zákona bolo v rámci výkonu uvedeného rozsudku uskutočniť na vnútroštátnej úrovni všeobecné opatrenia, ktoré spočívali v tom, že štát odstránil všetky prekážky, aby sa za prevod vlastníckeho práva k takýmto pozemkom mohla poskytovať taká náhrada, ktorej výška bude v primeranom vzťahu k trhovej cene majetku ku dňu prevodu.

5. Takisto v tejto súvislosti bola prijatá aj vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 254/2010 Z.z., ktorou sa mení vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 492/2004 Z.z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku v znení neskorších predpisov.

Právna úprava obsiahnutá v novele uvedenej vyhlášky spočíva najmä v zmene spôsobu stanovenia všeobecnej hodnoty pozemkov metódou polohovej diferenciácie, keď sa pri pozemkoch v zriadených záhradkových osadách, chatových osadách a hospodárskych dvoroch poľnohospodárskych pozemkov jednoznačne upravuje spôsob zohľadnenia ich využitia.

6. Žalovaný vo svojom odôvodnení preto naďalej poukazoval na dotknutý posudok ako aj na svoj list 25.03.2013, ktorým bola pôvodná zástupkyňa žalobcu poučená o svojej možnosti pred vydaním rozhodnutia nahliadnuť do spisu, vyjadriť sa k podkladu i spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

Dňa 04.04.2013 sa v priestoroch prvostupňového orgánu uskutočnilo ústne pojednávanie aj za účasti pôvodnej zástupkyne žalobcu a dotknutého znalca, ktorý v zmysle uvedenej novely vyhlášky vyhotovil odborné posúdenie hodnoty pozemku.

7. Žalobca a ani jeho pôvodná zástupkyňa počas správneho konania nevzniesli námietky zaujatosti súdneho znalca a ani žalovaný nezistil žiadny dôvod, aby prvostupňový orgán zabezpečoval vyhotovenie nového znaleckého posudku súdnym znalcom z iného okresu, ako v odvolaní navrhuje žiadateľ.

Preto sa žalovaný v celom rozsahu stotožnil s právnym názorom prvostupňového orgánu, že prvostupňové rozhodnutie je náležite odôvodnené a vydané v súlade so zákonom.

Podľa § 8 ods. 2 zák. č. 64/1997 Z.z. v znení relevantnom pre prejednávanú vec na základe geometrického plánu uvedeného v odseku 1 obvodný pozemkový úrad zabezpečí zostavenie registra pôvodného stavu. Geometrický plán a register pôvodného stavu tvoria úvodné podklady. Súčasťou registra pôvodného stavu je výška náhrady za pozemok v zriadenej záhradkovej osade v peniazoch podľa osobitného predpisu [poznámka č. 9 pod čiarou odkazuje na vyhlášku Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 492/2004 Z.z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku v znení neskorších predpisov.], ktorú určí obvodný pozemkový úrad na základe znaleckého posudku.

Podľa § 18b ods. 1 zák. č. 64/1997 Z.z. v citovanom znení účastník konania, o ktorého právach bolo právoplatne rozhodnuté schválením vykonania projektu pozemkových úprav do 31. marca 2011 má právo na finančnú náhradu za pozemky v peniazoch, a to v sume zodpovedajúcej rozdielu náhrady v peniazoch podľa tohto zákona a náhrady v peniazoch účastníkovi už poskytnutej, ak o poskytnutie finančnej náhrady požiada do 31. decembra 2011 na obvodnom pozemkovom úrade, ktorý schválil vykonanie projektu pozemkových úprav; inak toto právo zaniká.

Podľa § 18b ods. 2 zák. č. 64/1997 Z.z. v citovanom znení finančná náhrada podľa odseku 1 sa vypláti z prostriedkov Slovenského pozemkového fondu, na základe rozhodnutia obvodného pozemkového úradu.

II.

Konanie na prvostupňovom súde

8. Proti tomuto rozhodnutiu žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu podal žalobu z 21.11.2013 na Krajský súd v Banskej Bystrici, ktorú vec postúpil uznesením z 29. novembra 2013 na Krajský súd v Žiline.

9. Krajský súd v Žiline ako súd prvého stupňa preskúmal napadnuté rozhodnutie ako i postup, ktorý predchádzal jeho vydaniu v zmysle § 247 a nasl. O.s.p., v medziach žalobných dôvodov v zmysle § 250h ods. 1 O.s.p., pričom vyslovil záver, že napadnuté rozhodnutie je zákonné a žaloba nedôvodná, a preto žalobu podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol z nasledujúcich dôvodov.

10. K námietke voči dotknutému znalcovi a dotknutému posudku krajský súd zaujal tieto tri stanoviská:

- pri námietke ohľadne nevydania rozhodnutia prvostupňovým orgánom o ustanovení znalca poukázal krajský súd na oprávnenie Slovenského pozemkového fondu obstaráť znalecké posudky (§ 18b ods. 2 v spojení s § 8 ods. 2 zák. č. 64/1997 Z.z.); obdobne aj uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. I. ÚS 402/2012-10,

- pri námietke o vyhodnotení dotknutého posudku ako znaleckého posudku v dokazovaní krajský súd zdôraznil, že nešlo o písomnú listinu, a preto bolo nutné s týmto dôkazom zaobchádzať ako so znaleckým posudkom,

- prvostupňový orgán mal zabezpečiť riadne vykonanie dôkazov, znaleckým dokazovaním bola zodpovedaná krajským súdom v prv uvedených námietkach.

11. Námietka rozporu v odôvodnení napadnutého rozhodnutia bola krajským súdom vyhodnotená ako nedôvodná, nakoľko z úkonov zo správneho spisu pre krajský súd vyplýva, že žalobca prostredníctvom splnomocnenej zástupkyne mal pred vydaním prvostupňového rozhodnutia vedomosť o vypracovaní znaleckého posudku a o jeho obsahu. Napriek tomu však právna zástupkyňa nevzniesla žiadnu kvalifikovanú námietku zaujatosti ohľadne osoby znalca.

12. Za nedôvodnú krajský súd označil aj námietku, že došlo k porušeniu § 46 a 47 ods. 3 Správneho poriadku, t.j. že rozhodnutie nevychádza zo spoľahlivo zisteného stavu veci a absentuje uvedenie, ako sa žalovaný vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania.

K viacerým rozhodnutiam Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktoré žalobca v prílohe pripojil k žalobe, krajský súd nezaujal priame stanovisko.

III.

Odvolanie žalobcu/ stanoviská

A)

13. Vo včas podanom odvolaní zo dňa 07.10.2014 (č.l. 87) proti rozsudku prvostupňového súdu žalobca prostredníctvom novozvoleného právneho zástupcu poukázal na nasledujúce odvolacie dôvody:

- súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

14. Následne odvolací súd v stručnosti uvádza súhrn odvolacích námietok žalobcu:

- žalobca opätovne uplatnil námietku nevydania rozhodnutia o ustanovení znalca podľa Správneho poriadku a hodnotenia tohto dôkazu ako znaleckého posudku,
- námietka absencie vysporiadania sa s námietkami žalobcu ako účastníka konania v odôvodnení napadnutého rozhodnutia.

15. Záverom žalobca navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok krajského súdu tak, že napadnuté rozhodnutie sa zrušuje a vec sa vracia žalovanému na nové prejednanie a rozhodnutie s tým, že žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške vyčíslennej v písomnom vyhotovení rozsudku.

B)

16. V súdnom spise krajského súdu sa vyjadrenie žalovaného k odvolaniu nenachádza.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu k odvolaniu žalobcov

17. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.“) s prihliadnutím na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok. Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250j ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, vo veci v zmysle dôvodov uvedených v § 250ja ods. 2 O.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok je vo výroku vecne správny, a preto ho po preskúmaní dôležitosti odvolacích dôvodov postupom uvedeným v § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

18. Na prvom mieste Najvyšší súd zdôrazňuje, že zákonodarca výkon správneho súdnictva (najmä čl. 46 a čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) založil iba na návrhovej slobode účastníka (v prejednávanej veci žalobcu), t.j. zodpovednosti za obranu svojich práv (*vigilantibus leges sunt scriptae*) v medziach čl. 13 Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd, vybrať si podľa Občianskeho súdneho poriadku z prostriedkov ochrany ten najvhodnejší proti rozhodnutiu či postupu správcu dane. Preto správny súd nie je oprávnený do tejto procesnej slobody, t.j. dispozitívne rozhodnutie účastníka konania z úradnej povinnosti meniť alebo ho počas súdneho prieskumu presviedčať o nevhodnosti takto zvoleného prostriedku nápravy.

19. Rovnako Najvyšší súd zdôrazňuje, že predmetom odvolacieho súdneho konania je v medziach uvedených v § 205 ods. 2 O.s.p. prieskum vecnej správnosti výroku rozsudku krajského súdu (§ 219 ods. 1 v spojení s § 205 O.s.p.) o zrušení napadnutého rozhodnutia, preto Najvyšší súd ako súd odvolací primárne v medziach odvolania (viď § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal

rozsudok krajského súdu i súdne konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania preskúmal zákonnosť napadnutého rozhodnutia, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými zrušujúcimi námietkami žalobcu (§ 250j ods. 2 O.s.p.), a v takto vymedzenom rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia.

Ďalej zdôrazňuje, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. II ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu sp.zn. 6 Sžo 84/2007, sp.zn. 6 Sžo 98/2008, sp.zn. 1 Sžo 33/2008, sp.zn. 2 Sžo 5/2009 či sp.zn. 8 Sžo 547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Preto odvolaciemu súdu neprislúcha ani takto vymedzený rámec prieskumu rozšíriť aj na iné rozhodnutia, hoci s prv menovaným sú tesne zviazané nielen dôsledkami ale aj účastníkmi.

20. V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) Najvyšší súd celkom zdôrazňuje, že podstatou súdneho odvolania proti rozsudku krajského súdu ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáha preskúmania rozhodnutia žalovaného, je právna otázka, či je činnosť znalca v správnom konaní v súlade so zákonom, pokiaľ nie je ustanovený konajúcim správnym orgánom.

Práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.

21. Žalovaný svoje odvolanie oprel o viacero námetok. Za účelom riadneho prieskumu zákonnosti napadnutého rozhodnutia sa musí Najvyšší súd primárne vysporiadať s námietkou nedostatočného zistenia skutkového stavu, lebo riadne zistený skutkový stav predeterminuje správny výber právnej normy pri riešení sporu súdom.

Až po prípadnom vyslovení ich nedôvodnosti súdom vzniká právo žalobcovi na prieskum zákonnosti samotného rozhodnutia (meritórne námietky). Naopak, ak Najvyšší súd dôjde k záveru, že už prvé procesné, resp. iné pochybenia žalovaného krajský súd nedostatočne pri kontrole zákonnosti vyhodnotil a ich intenzita naplní zrušovacie dôvody uvedené zákonodarcom v ustanovení § 250j ods. 2 O.s.p., potom preverovanie oprávnenosti ďalších námietok je v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva [najmä rozsudok Ruiz Torija v. Španielsko, resp. neskôr Garcia Ruiz v. Španielsko (vo veci č. 30544/96 z 20.01.1999)] nevhodné. Obdobný postup je možné analogicky použiť aj vo vzťahu k argumentácii žalovaného.

22. Z citovanej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva jasný právny názor, že správny súd nemusí dať detailné odpovede na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale iba na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania.

Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového), ale aj odvolacieho (ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia), by malo postačovať na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

23. Vzhľadom na vyššie vyslovené názory a v súvislosti s hore položenou otázkou Najvyšší súd po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v prevažujúcom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednáwanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd sa v svojom odôvodnení následne obmedzí iba na rekapituláciu niektorých vybraných

bodov odôvodnenia rozsudku a doplnenia svojich odlišných, resp. doplňujúcich zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody), najmä vo vzťahu k hore vymedzenej skutkovej otázke (viď hore uvedené potvrdenie aj z iných dôvodov).

24. Medzi účastníkmi, a tento záver aj nepochybne vyplýva z ich argumentácie, je sporné skutkové vymedzenie splnenia zákonných podmienok pre určenie výšky náhrady. Najvyšší súd z predloženého spisu krajského súdu, ktorého súčasťou bol aj administratívny spis žalovaného, zistil, že prvostupňový správny orgán pri určovaní výšky náhrady vychádzal zo znaleckého posudku č. 41/2012, ktorý vypracoval Ing. Ľ. Y., ako znalec zapísaný v zozname znalcov pre základný odbor stavebníctvo, odvetvie odhad hodnoty nehnuteľnosti, vo veci stanovenia všeobecnej hodnoty pozemkov v záhradkovej osade B., pre katastrálne územie X. V., obec Dolný Kubín pre zadávateľ: Slovenský pozemkový fond.

25. Najvyšší súd vo svojej rozhodovacej činnosti neustále poukazuje na nutnosť dodržiavať zásadu právnej istoty (čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky), t.j. že v obdobných veciach je možné sa od predchádzajúceho rozhodnutia Najvyššieho súdu meritórne odchyliť iba, ak sa podstatne zmenili skutkové okolnosti a právny základ pre vyhlásenie súdneho rozhodnutia. Preto s princípom právnej istoty je tesne spojená kontinuita právnych názorov súdov na riešenie obdobných vecí.

Z uvedeného dôvodu sa Najvyšší súd aj v tejto veci stotožňuje s právnym názorom vysloveným konajúcim senátom v obdobnej veci, a to prostredníctvom rozsudku Najvyššieho súdu zo dňa 15. mája 2012 sp.zn. 1Sžd/34/2011, podľa ktorého (konajúci senát cituje v zmysle ustanovenia § 250ja ods. 7 O.s.p. v rozsahu relevantnom pre odôvodnenie svojich nižšie vyslovených záverov, v podrobnostiach je text rozsudku zverejnený na internetovej stránke Najvyššieho súdu):

„Znalec je štátom aprobovanou osobou, ktorej ustanovením do konkrétneho konania vzniká zodpovednosť za riadne a včasné splnenie zadanej znaleckej úlohy pod sankciou poriadkového, administratívneho alebo trestného postihu, ak si svoju povinnosť nesplní alebo inak zmarí základnú úlohu súdu pri poskytovaní spravodlivosti.

Základné procesné pravidlo o vedení pojednávania súdom určuje, že znalec na otázky položené počas jeho výsluchu účastníkmi neodpovedá, pokiaľ otázky smerujú k poznaniu, ktoré konajúci súd nepovažuje za nutné zistiť, resp. objasniť. Navyše otázky smerujúce na znalca počas procesu dokazovania sú limitované iba snahou objasniť technickú, odbornú alebo inak nejasnú argumentáciu znalca ním použitú pri splnení úlohy znalca; zakázané sú otázky kapiózne a sugestívne. Otázky s iným obsahom môžu už od znalca vyžadovať výkon znaleckej činnosti, tzn. že sú základom pre znaleckú úlohu.

Spochybnenie dôkazného prostriedku vyhotoveného subjektom verejného práva, napríklad odborného vyjadrenia znalca osvedčujúceho vznik dopravnej nehody, je možné vykonať iba procesne relevantným spôsobom, tzn. preukázať odbornú nemožnosť takéhoto vzniku predložením iného, hodnoverného znaleckého úkonu.“

26. Obdobne sa Najvyšší súd vyjadril aj o hodnovernosti výsledku znaleckej činnosti v inom rozsudku (sp.zn. 1 Sžso 36/2010):

„Pri námietke, že znalecký posudok trpí vadami, Najvyšší súd konštatuje, že aj v tomto prípade sú žalobkyne zaťažené dôkazným bremenom, tzn. že musia preukázať, že znalkyňa namietaným postupom porušila štandardy znaleckej činnosti, a preto znalecký posudok je v súdnom konaní nepoužiteľný. Na základe uvedeného sa odkazuje na ustanovenie § 127 ods. 4 O.s.p. v spojení s § 29 ods. 1 písm. a) zákona č. 382/2004 Z.z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktoré oprávňuje každého požiadať Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky o vypracovanie odborného posudku k uvedenej problematike.“

27. V súvislosti s uvedeným Najvyšší súd zdôrazňuje charakter a účel znaleckého dokazovania, ktoré je zakotvené nielen v ustanovení § 36 Správneho poriadku ale aj v zákone č. 382/2004 Z.z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

Z uvedených ustanovení pre Najvyšší súd nevyplýva porušenie čl. 2 ods. 2 ústavy Slovenskej republiky, ak by správny orgán pripustil v správnom konaní znalecký posudok od znalca, ktorého by do tohto konania neustanovil. Naopak, znalecký posudok predložený iným zadávateľom (t.j. Slovenským

pozemkovým fondom, ktorý je súčasne aj účastníkom konania - § 6 písm. d/ zák. č. 64/1997 Z.z.) v správnom konaní má rovnakú relevanciu a výpovednú hodnotu ako znalecký posudok, ktorý vyhotovil znalec ustanovený správnym orgánom. Navyše z ustanovenia § 8 ods. 2 zák. č. 64/1997 Z.z. v citovanom znení, ktoré plní úlohu „ius specialis“ k úprave Správneho poriadku, nevyplýva žiadny záver, že iba správny orgán je oprávnený zadať uvedenú úlohu znalcovi, a preto bolo celkom oprávnené, že znalec túto úlohu, t.j. stanovenie všeobecnej hodnoty pozemkov v konkrétne označenej záhradkovej osade aj vykonal.

Podľa § 36 Správneho poriadku v citovanom znení platí, že ak je pre odborné posúdenie skutočností dôležitých pre rozhodnutie potrebný znalecký posudok, správny orgán ustanoví znalca. Proti rozhodnutiu o ustanovení znalca sa možno odvolať.

Podľa § 16 ods. 1 zák. č. 382/2004 Z.z. v citovanom znení znalecká činnosť je špecializovaná odborná činnosť vykonávaná za podmienok ustanovených v tomto zákone znalcami pre zadávateľa. Úkonmi znaleckej činnosti sú najmä znalecký posudok a jeho doplnok, odborné stanovisko alebo potvrdenie a odborné vyjadrenie a vysvetlenie.

28. Z hľadiska následného dokazovania znaleckým posudkom nemá Najvyšší súd žiadne pochybnosti, že by výška náhrady potvrdená v napadnutom rozhodnutí bola určená nesprávne.

Na uvedenom právnom základe preto musel Najvyšší súd vyhodnotiť odvolacie námietky žalobcu ako nedôvodné.

V.

29. Odvolací súd vzhľadom na námietky uplatnené žalobcom uvádza, že napadnuté rozhodnutie má všetky formálne i obsahové náležitosti rozhodnutia v zmysle § 47 Správneho poriadku. Uvedené rozhodnutie správneho orgánu vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, ktoré je logicky vyhodnotené a riadne právne posúdené. Odvolací súd sa stotožňuje so skutkovými zisteniami a právnymi závermi zistenými v predchádzajúcich konaniach o tom, že žalobcovi prislúcha náhrada určená vo výške prvostupňovým orgánom.

Počas konania nebolo účastníkmi naznačené ani odvolací súd nedospel k záveru, že by sa vyskytli prekážky pre konanie z dôvodov neústavnosti alebo potreby výkladu komunitárneho práva aplikovaných právnych predpisov a súvisiacich právnych aktov orgánov Európskej únie, pre ktoré je potrebné konanie prerušiť.

30. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu a stanoviska žalovaného ako aj s prihliadnutím na závery obsiahnuté vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach, najmä už v citovanom rozhodnutí sp.zn. 1 Sžo 36/2010 ako aj sp.zn. 1Sžd/34/2011, pri ktorých Najvyšší súd nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od neho odchyľil (napríklad zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska), s osvojením si argumentácie krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 2 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

31. O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešný žalobca má právo na náhradu trov tohto konania, čo však v prejednávanej veci nenastalo.

32. Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava reštitučného konania o prinavrátení vlastníckych vzťahov je spojená s verejnoprávnymi vzťahmi), v konaní nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať

dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).